

[Maigaard.]

Til sidst synes jeg, der er grund til at anstille nogle mere politiske betragtninger om det, som vi har set et eksempel på her, nemlig den centrumsøgende linje.

Vi har jo levet under hr. Orla Møllers i mange henseender udmærkede lederskab i udvalget, og hr. Orla Møller er nu blevet voldsomt interesseret i det, man kalder den centrumsøgende linje. Jeg synes, vi kan se et meget fordærveligt eksempel på, hvad denne linje kan føre til, i den sag, vi behandler her. Der er for mig ingen som helst tvivl om, at hvis socialdemokratiet og hvis hr. Orla Møller havde haft den fornødne courage, så kunne man have fastholdt venstre og det radikale venstre på deres egne forslag. Det var en betagende oplevelse at se, hvordan venstres og de radikales repræsentanter begyndte at trippe væk fra det, men med den fornødne courage kunne man have fastholdt dem på det direkte valg.

Men man skulle altså vælge centrumlinjen. Vi kan nu sige om denne linje, at den for det første giver dårligere saglige resultater. Det, der ligger her, er dårligere end det, der var mulighed for at trække igennem, ingen tvivl om det. For det andet fører centrumlinjen til, at resultaterne ligger længst muligt væk fra de socialdemokratiske udgangspunkter. Hvis man fra socialdemokratiske side — og det må man vel gå ud fra man gør — skal måle en politiks resultater på, hvor tæt den kommer til at ligge på ens eget udgangspunkt, så må man sige, at vi her har set et helt praktisk eksempel på, at en centrumlinje betyder, at resultaterne kommer til at ligge længst muligt væk fra det oprindelige udgangspunkt. Det synes jeg lige man skal tænke over. Man har altså set en linje prøvet i et praktisk eksempel, og jeg synes lige, man skal tænke over resultatet, inden man kanonisere denne linje.

Skovmand: Kravet om en hovedstadsreform har længe været brændende, men jeg er alvorligt bange for, at det forslag, der i dag er til behandling, ikke vil løse de problemer, som skal løses i hovedstadsområdet, ja, at det i værste fald vil forøge problemerne. Når jeg — og med mig et par stykker til i den radikale gruppe — nærer denne bekymring, så skyldes det først og fremmest, at

hovedstadsrådet skal vælges ved indirekte valg. Jeg er alvorligt bange for, at denne indrømmelse til konservative interesser hurtigt kan vise sig katastrofal.

Hovedstadsrådets hovedopgave er at planlægge hovedstadsområdet, og denne planlægning kan ikke på samme tid tilfredsstille alle kommuner på én gang. Det ligger i planlægningens natur. Den skal tage fra nogle og give til andre; i hvert fald hvis det er en ordentlig planlægning. Det gælder også den effektive virksomhed, som hr. Poul Schlüter omtaler. Den hidtidige storkøbenhavnske planlægning har netop været præget af vanskelighederne ved at få kommunerne til at forstå, at de ikke alle sammen kunne få deres vilje på én gang. Det er karakteristisk, at den regionplan, der i dag gælder for Storkøbenhavn, hedder førsteetapeplanen. Det var den, der gik ud på, at byudviklingen skulle gå mod Roskilde og Køge. Anden etape blev aldrig vedtaget, og førsteetapeplanen blev fra flere kommuners side tilsidesat så groft, at planens hovedtræk kom i alvorlig fare. Det gjaldt f. eks. en kommune som Ballerup-Måløv, som hr. Ove Hansen var borgmester for før. Den fik en byudvikling, som lå langt ud over, hvad der var forudset, og hvad der var aftalt.

Før i tiden blev regionplanerne udarbejdet af et statsligt kontor, som så skulle søge at få kommunerne og andre statslige myndigheder til at følge dem. Nu er det hovedstadsrådet, der skal lave planlægningen, og den får bindende virkning. Det sidste er væsentligt, men hvad hjælper det, når kommunernes pression så flyttes over i planlægningsleddet gennem den magtposition, de får ved de indirekte valg til hovedstadsrådet?

Jeg kan ikke se, der sker nogen forbedring af betydning i forhold til det allerede eksisterende egnsplanråd. Da det var blevet nedsat og havde overtaget planlægningsfunktionerne i 1967, gik der ikke mere end nogle få måneder, før planlæggerne på det tekniske kontor var blevet afskediget eller var gået af egen fri vilje, fordi de ikke ønskede at tilfredsstille alle kommuners krav på én gang, og så fik man i øvrigt et nyt hold, der kunne udarbejde det nu foreliggende egnsplanforslag, som med rette er